

Puterea însărcinării

*I L-am vestit pe Cristos, iar ea, la auzul sfintei istorii:
O, posibil oare-i asemenea triumf la om?
Regele meu, eu n-am privit ale Tale glorii
N-am cunoscut frumusețea și mărirea Ta până acum.*

.....

*Atunci, într-un iureș, dorința de nesuportat
Vibrează în mine ca sunetul unei trâmbițe:
O, să-i salvez pe-aceștia, să pier pe ei salvându-i,
Să mor pentru-a lor viață, consumându-mă pentru ei toți.*

Ca să înțelegem secretul vieții minunate a apostolului Pavel, trebuie să ne întoarcem la începuturile ei. Îl vom găsi pe apostol în prezența Stăpânului Său ceresc, de la care primește cea mai mare însărcinare, el, poate cel mai mare om de pe atunci. Această însărcinare, însă, se impune și fiecărui slujitor adevărat al lui Dumnezeu, dacă a strigat, la fel ca apostolul: „Cine ești Tu, Doamne?” și: „Doamne, ce vrei să fac?”.

Această însărcinare nu se schimbă; ea rămâne aceeași în toate timpurile. În decursul veacurilor, mii de suflete au auzit-o și au urmat-o, plecând să mărturisească, să sufere și să moară, la fel ca marele apostol, care a fost primul care a primit însărcinarea din gura Mântuitorului înviat și înălțat la ceruri.

În această însărcinare este descoperită lucrarea pe care trebuie să o îndeplinească fiecare slujitor al lui Dumnezeu.

„Dar ridică-te și stai în picioare; căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care mă vei vedea făcându-le. Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu;

și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Fapte 26:16-18).

I. Cinstea de a sluji

„Căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor” (Fapte 26: 16).

Când l-a vizitat îngerul pe sutașul Corneliu, a putut să-i spună că rugăciunile și milosteniile lui au fost acceptate de Dumnezeu, dar a adăugat: „Eu nu pot să îți arăt calea mântuirii, nu pot să-ți spun despre darul vieții veșnice. Dacă vrei să cunoști toate acestea, trimite după Simon Petru, un păcătos mântuit.”

Îngerii nu au experimentat iertarea și mântuirea pe care o dă harul. Ei n-au simțit niciodată răzvrătire în inima lor; de asemenea, niciodată n-au cunoscut taina împăcării. Niciodată n-au fost scoși ca un tăciune din foc; niciodată n-au fost salvați din mlaștina păcatului. Niciodată n-au simțit înăuntrul lor muștrarea Duhului Sfânt pentru păcat. Niciodată n-au simțit cum Duhul strigă înăuntrul lor: „Ava, Tată”. Cum ar putea atunci să le vorbească oamenilor despre astfel de lucruri pe care ei nu le-au cunoscut niciodată? Cum ar putea să le vestească viața veșnică sufletelor aflate în moarte?

Nouă ne este dat să fim slujitori ai harului lui Cristos. Unul dintre prietenii mei a zis odată: „Dacă Dumnezeu ar porunci îngerilor să propovăduiască Evanghelia pe pământ, atunci cerul s-ar goli în cinci minute”.

II. Condiția pentru a sluji

„Cu acest scop M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor... al lucrurilor în care M-ai văzut” (Fapte 26:16, RV).

Ca să poată fi cineva în slujba lui Cristos, trebuie să fie, mai întâi de toate, un *martor* – unul care a văzut, a auzit și a cunoscut. John Smith, acel mare slujitor al lui Dumnezeu de la începutul secolului nouăsprezece, a zis odată:

„Nimeni nu poate simți valoarea sufletului altuia, dacă nu a cunoscut-o pe cea a propriului suflet. Nimeni nu cunoaște răul pe care îl face păcatul în lume, dacă n-a simțit amărăciunea și grozăvia lui în propria inimă. Nimeni nu simte pericolul în care se află cei păcătoși,

dacă n-a tremurat în fața propriului său pericol. Nimeni nu poate aprecia, în mod corect, valoarea ispășirii, până ce conștiința lui n-a fost stropită cu sângele lui Cristos”.

Aici se află un secret adânc, un secret pe care nu-l putem lăsa la o parte când e vorba de câștigarea sufletelor. Putem spune, pe scurt, că, pe de o parte, avem misiunea de a-i convinge pe oameni de păcatul lor, iar, pe de altă parte, de a-i convinge de iubirea lui Dumnezeu în Cristos.

Domnul Isus i s-a arătat lui Pavel ca să-l facă un *martor*. Dacă Domnul nostru ceresc nu ni s-a arătat în niciun fel, așa încât noi să ne umilim până în praf înaintea Lui, atunci slujba noastră nu e deloc slujbă; atunci vorbirea noastră va suna în urechile ascultătorului ca un *basm*, ca o „aramă zăngănitoare” și ca un „chimval sunător”.

Spre durerea noastră, vedem mereu aceasta: că e posibil să fii ordonat pentru slujire, dar în inimă să ai întuneric beznă, fiind astfel incapabil să fii un martor. Următoarea mărturisire, a unui om care este astăzi un devotat și umil slujitor al Evangheliei este, mă tem, cazul multora care sunt într-o stare asemănătoare sau poate chiar activi în misiune. Îl voi lăsa să relateze cu propriile cuvinte experiența sa.

„După absolvirea seminarului, m-am dus la postul meu în districtul M. La scurt timp după aceea, am ajuns foarte neliniștit înlăuntrul meu cu privire la mântuirea prin crucea de pe Golgota. Îmi dădusem seama că eu însumi n-aveam o experiență clară, deci nici putere de a propovădui altora mântuirea. Mă găseam într-o mare strâmtorare, chinuit de conștiința mea, și îmi cercetam cu râvnă notițele și comentariile pe care le studiasem în toți acești ani, dar, ah!, cercetam în zadar. Cu cât căutam mai mult, cu atât mai confuz și încurcat mi se părea totul; nu puteam găsi pace. După ce am petrecut un an în această stare de plâns, m-am căsătorit și, în timpul serviciului de cununie, mi-am amintit de toate păcatele pe care le-am săvârșit în tinerețe, înainte de a fi auzit de Cristos; dar n-am știut nimic despre iertarea lor prin cruce. Am mai petrecut vreo șase luni în aceeași stare, până ce, în sfârșit, mi-am descărcat inima în fața unui prieten. El mi-a spus că n-am avut niciodată o adevărată pocăință și că nu am credință vie în sângele lui Isus. Am văzut și am recunoscut că el avea dreptate.

Atunci și acolo m-am predat cu totul lui Dumnezeu, m-am pocăit de păcatele mele și am primit, prin credință, mărturia că toate păcatele mele au fost iertate și astfel am căpătat bucuria mântuirii”.

III. Misiunea: trezirea sufletului

„Ca să le deschizi ochii” (Fapte 26:18).

Să ne îndreptăm acum atenția spre lucrarea noastră propriu-zisă. Dacă întrebuițăm expresia „convertire” sau „mântuirea sufletului”, este bine să cunoaștem cu exactitate semnificația acestor cuvinte. O convertire adevărată înseamnă o reînnoire a omului pe de-a-ntregul – o creație nouă, în care toate facultățile omului sunt transformate și schimbate. În însărcinarea pe care o primește apostolul Pavel, tocmai aceasta este misiunea ce i se încredințează. *Dorința după Dumnezeu* trebuie să fie trezită, *înțelegerea* luminată, *voința* transformată, *conștiința* curățită și *afecțiunile* reînnoite. Prima noastră misiune este deci de a deștepta dorința după Dumnezeu. Înainte de aceasta trebuie să înțelegem însă bine că dorințele unui om nenăscut din nou, care, în limbajul Scripturii, e „*mort în greșeli și păcate*”, sunt necurate și stricate și apoi trebuie să ne dăm seama și că oamenii nu cunosc acest adevăr. Asemeni omului cu grebla, ei nu știu nimic despre coroana de deasupra lor. Ei doresc numai plăceri și bucurii lumești, carnale. Toate lucrurile deșarte ale unei lumi trecătoare – lemnul, paiele și nimicurile ei – lor le par singurele vrednice de dorit. Misiunea noastră este să le deschidem ochii, ca să-și dea seama că aceste lucruri sunt mărgăritare numai pentru porci – și să-i ajutăm să caute ceea ce este adevărat, nepieritor și divin.

Din anumite puncte de vedere, lucrul acesta e mult mai greu în țările păgâne decât în țările așa-zis creștine. Pretutindeni, desigur – fie în Anglia, fie în China – sufletul omului doarme liniștit în brațele celui rău; însă mijloacele care ne stau la îndemână pentru a trezi sufletele într-o țară păgână sunt mult mai puține. Dacă nu suntem adânc pătrunși de nevoia omului, ne vom preface doar că luptăm.

Nu este exagerat să spunem că, în general, cauza oricărei erezii și învățături contrare Scripturii în ce privește adevărurile fundamentale ale credinței creștine trebuie găsită în greșitele vederi asupra stării,

nevoii și pericolului în care se află omul. Dacă cineva nu este răzvrătit, atunci n-are nevoie de împăcare; dacă nu este rob, nu are nevoie de răscumpărare; dacă nu este păcătos, atunci nu are nevoie de iertare; dacă nu este corupt și stricat, atunci n-are nevoie de sfințenie. Un Mântuitor divin și jertfa Lui de ispășire sunt, în acest caz, fără rost, de prisos!

Așadar, prima noastră sarcină este de a-i trezi pe oameni, adică de a-i face conștienți de nevoia lor, de mizeria și păcatul lor și de a le arăta că tot zelul lor disperat de a deveni bogați și mari în lumea aceasta se aseamănă cu scormonirea în gunoi. Dar trebuie să avem grijă să nu ne oprim la acest pas.

Cineva, care este acum un slujitor credincios al lui Cristos, mi-a povestit, nu de mult, despre adâncă sa conștiență de păcat, timp de doi ani întregi. Experimentase trezirea completă și, în neliniștea sufletului lui, s-a adresat pastorului unei biserici din Formosa, ca să-i arate calea mântuirii. Singurul răspuns care i-a fost dat la întrebarea lui arzătoare a fost: „Tinere, ești ca un pește din mare care caută apă”. Foarte mirat, tânărul l-a privit și a zis: „Vreți să spuneți prin aceasta că sunt deja mântuit?” Primind un răspuns afirmativ, s-a întors, în disperarea lui, zicând: „Dacă eu sunt mântuit, atunci toată lumea este”. Spre fericirea lui, Dumnezeu l-a condus la un sfătuitor mai înțelept, prin care a găsit calea vieții și, în curând, s-a bucurat în Dumnezeu, Mântuitorul său.

IV. Misiunea: luminarea minții

„Să-i întorci de la întuneric la lumină” (Fapte 26:18, KJV).

Următoarea noastră sarcină este de a lumina. Mulți au fost treziți complet cu privire la nevoia lor și la starea lor periculoasă, dar s-au cufundat iarăși repede în somn, pentru că n-au fost luminați.

Această sarcină nu este ușoară într-o țară păgână. Acolo nu există nici măcar o cunoștință teoretică despre Dumnezeu, deci nici o cunoștință a păcatului în înțelesul lui cel mai adânc și grav. Cunoștință despre imoralitate și crimă poate că există, dar cunoștință cu privire la păcatul împotriva unui Dumnezeu Sfânt nu există deloc. Cuvinte ca: „iertare”, „îndreptărire”, „justificare” sunt pentru ei vorbe goale, fără conținut și fără nicio semnificație.

Această stare de lucruri pare a necesita o lungă perioadă de instruire și învățatură, înainte de a putea fi vorba de exersarea unei credințe vii, absolut imperativă; și totuși, când vine la noi un sărman bețiv sau un infractor, conștient de nevoia sa, sau cineva pe punctul de a se sinucide – și, slavă Domnului, noi am avut multe astfel de cazuri – să le dăm piatra unui studiu teologic de șase luni de zile, în loc de pâinea eliberării și salvării prezente, imediate? Desigur că nu! Trebuie să existe o cale – și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există una – de a lumina în așa fel un suflet trezit, încât el să poată intra numaidecât prin poarta harului și să fie salvat.

Semnul după care se cunoaște un predicator bun în țările păgâne este destoinicia lui de a ști precis cât de mult poate să comunice *minții* celui care este în căutare, al cărui suflet a fost trezit, ca aceste cunoștințe să poată fi folosite spre a-i mișca inima. Sunt uimit mereu și mereu de adevărul cuvintelor: „*Descoperirea Cuvântului Tău luminează* (Psalmul 119:130, București 2001)”.

Un om, care este astăzi un evanghelist plin de zel și care înainte era un păgân ce nu știa nimic despre creștinism, mi-a rămas viu în minte. Într-o noapte, în urmă cu câțiva ani, pe când era în drum spre un local rău famat, a fost atras de cântările noastre și de predica pe care o țineam în aer liber. S-a apropiat de grupul nostru și a auzit următoarele cuvinte: „Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier, însă pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1: 18). Numaidecât i s-a trezit conștiința și și-a zis: „Pentru mine este o nebunie; atunci înseamnă că sunt dintre cei care pier”. Trezit adânc prin Duhul lui Dumnezeu, ne-a urmat la locul nostru de adunare și, în mai puțin de o oră, a fost așa de luminat prin Cuvântul lui Dumnezeu, pe care i l-a explicat unul dintre lucrătorii noștri, încât a crezut spre mântuire. Din ziua aceea binecuvântată, n-a mai dat niciodată înapoi. Astfel, într-o singură oră, el a fost trezit, luminat, convertit, iertat și a devenit o făptură nouă în Cristos Isus.

V. Misiunea: schimbarea voinței

„Și să îi întoarcă... de sub puterea lui Satan la Dumnezeu” (Fapte 26:18).

A treia treaptă în mântuirea sufletului este **POCĂINȚA**. Pocăința,

bineînțeleș, nu este mântuire, deși este absolut indispensabilă pentru aceasta.

1. Prima dintre aceste două idei care ne sunt puse înainte este: *să îi întoarcă pe oameni de sub puterea lui Satan*. În spatele dorințelor stricte, al minții întunecate, al conștiinței adormite, al inimii împietrite și al voinței robite stă Satan, dușmanul de moarte al sufletului omenesc. Cu el avem noi de-a face. Niciodată n-a ajuns cineva să fie pescar de oameni, dacă n-a crezut în existența lui Satan. Această convingere e de neapărată necesitate, căci ea ne împinge spre rugăciune și ne face să strigăm: „Izbăvește-ne de potrivnicul nostru!” Nicio elocvență, nicio înțelepciune, nicio cunoaștere psihologică, nicio logică sau expunere, oricât de clare, și nicio simțire adâncă nu ne ajută să eliberăm un suflet care caută mântuirea, dacă nu am biruit, mai întâi, vrăjmașul pe genunchi, în rugăciune. El îi ține pe oameni captivi după voința sa. Credem noi aceasta? Am simțit și ne-am confruntat noi cu acesta? Atunci vom experimenta că biruința de pe Golgota și puterea sângelui Fiului lui Dumnezeu, în care credem și la care apelăm în rugăciuni, sunt singurele lucruri care îl fac pe Satan să dea înapoi și care ne permit să smulgem prada din mâna lui cea tare. Numai astfel îi putem face pe oameni să se pocăiască față de Dumnezeu.

Dacă n-ar exista Satan, atunci a predica, a da învățătură, a convinge și a avertiza, toate acestea ar fi suficiente pentru ca un om să fie eliberat. Dar fiindcă această ființă abilă și vicleană îl înșală pe om și-l ține legat, singur Dumnezeu îl poate mântui. El a rânduit, DE PARTEA OMULUI, RUGĂCIUNEA, drept cale de eliberare și, din motive minunate, a hotărât de asemenea că, în această luptă, COOPERAREA NOASTRĂ este necesară. Mai mult, Dumnezeu ne-a înarmat cu arme care nu sunt carnale, ca să putem dărâma și distruge întăriturile lui Satan din inimile și mințile oamenilor.

Trec la a doua idee prezentată, care ne va permite să înțelegem natura adevăratei pocăințe.

2. *Să îi întoarcă... la Dumnezeu*. În termenii Evangheliei pe care a propovăduit-o apostolul Pavel, după cum ne spune el într-un alt loc, este vorba de „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul

nostru Isus Cristos” (Fapte 20:21). Aici însă trebuie să accentuăm un aspect – pocăința *față de Dumnezeu*.

Versiunea modernă a „pocăinței” este, în exterior, foarte asemănătoare cu originalul – schimbarea minții –, dar, în interior, este tot atât de departe ca răsăritul de apus. La ce i-ar fi servit pocăința fiului risipitor dacă el nu s-ar fi pocăit față de tatăl său? Astăzi se predică o așa-numită convingere de păcat care produce o simplă pocăință. Păcatul este înfățișat ca ceva înjositor, mai prejos de demnitatea naturii umane. Însă nu aceasta este lucrarea *noastră* la care suntem chemați. Noi nu avem nimic de-a face cu demnitatea naturii omenești, ci cu stricăciunea ei. Într-alt capitol voi vorbi despre felul cum să ne împlinim această sarcină. Acum vreau numai să vă fac să înțelegeți că „nu tot ce strălucește este aur” – că pocăința nu este întotdeauna pocăință față Dumnezeu; lucrarea noastră nu este de a-i face pe oameni s-o rupă cu păcatele lor, ci să îi conducem la Dumnezeu, Care este gata să-i elibereze, să-i mântuiască. Lui Satan nu-i pasă cât de sincer ne pocăim, atâta timp cât nu ne pocăim „față de Dumnezeu”. A întoarce oamenii de sub puterea lui Satan, înseamnă, mai cu seamă în aceste zile, a-i scoate de sub puterea lucrărilor lui contrafăcute și a înșelăciunii îndreptării de sine.

VI. Misiunea: conștiința curățită

„Și să primească... iertarea de păcate” (Fapte 26:18).

Până aici, însărcinarea noastră a fost una negativă. Sufletul care a fost trezit, luminat și convertit nu este încă liber, nu este încă mântuit, nu este încă un copil al lui Dumnezeu, deși este foarte aproape de toate acestea. Noi suntem însărcinați să-i facem pe oameni să primească iertarea de păcate.

Noi nu suntem însărcinați să predicăm oamenilor să se decidă pentru Cristos, ci O CREDINȚĂ CARE NE CONDUCE LA EL ca pe niște bieți răzvrățiți, păcătoși și egoiști, care primesc din mâna Lui milă, îndurare și iertare. Aceasta smerește, dă dulceață și transfigurează. Cu cât vom avea mai profund acest sentiment, cu atât mai deplin va fi curățit sufletul – curățit și schimbat în chipul Său.

Și totuși, lucrarea noastră nu se limitează la a predica și a învăța despre necesitatea acestui lucru, ci, PRIN CREDINȚĂ ȘI RUGĂCIUNE, NOI suntem însărcinați SĂ ÎI FACEM PE OAMENI SĂ PRIMEASCĂ.

Într-o țară păgână, misiunea de a-i aduce pe oameni să îmbrățișeze, prin credință, mântuirea este foarte grea, căci, după cum am văzut, nu au nici cunoștință, nici măcar nu se gândesc la un Dumnezeu personal; prin urmare, cum vor putea ei avea, în acest fel, sentimentul că au păcătuit împotriva Lui? Ideea de iertare, care implică inima zdrobită a Tatălui și încălcarea legii divine și, de asemenea, iertarea plină de dragoste a păcătosului și a păcatelor lui este astfel, pentru înțelegerea păgână, cu totul străină și de nepriceput.

VII. Misiunea: înnoirea sentimentelor

„Și să primească... moștenire printre cei sfințiți prin credința care este în Mine” (Fapte 26:18, Darby).

Am ajuns la ultimul punct al trimiterii noastre. Iată care este obiectivul final și real: NAȘTEREA DIN NOU, o schimbare completă, radicală, lucrată de Dumnezeu. Este o schimbare a inimii omului, a ceea ce-i place și a ceea ce nu-i place, a scopului, a minții și a voinței lui. Omul trebuie să fie făcut o „creație nouă în Cristos Isus”; iar noi trebuie să aducem oamenii până în punctul în care ei să primească aceasta. Să luăm aminte: este – la fel ca iertarea păcatelor – ceva ce primim, un dar, o minune înfăptuită în interior de Dumnezeu. Darul lui Dumnezeu este viața veșnică! „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou” (Ezechiel 36:26). Noi nu trebuie să ne odihnim până când n-am atins acest scop, până ce n-am câștigat acest punct final. Noi suntem uneltele pe care le întrebuițează Dumnezeu la îndeplinirea acestei misiuni.

Trezirea fiului pierdut, deschiderea ochilor săi când și-a venit în fire, pocăința sa, arătată în faptul că s-a întors la tatăl, sărutul iertării – toate au fost mijloace către același scop, au fost binecuvântatele și mărățele trepte către scopul final, și anume acela de a trăi în casa tatălui, îmbrăcat, sătul, mulțumit și fericit.

Să pășim puțin înapoi, spre a avea o perspectivă mai largă, și SĂ PRIVIM LA MINUNATA NOASTRĂ CHEMARE. Dumnezeu ne dă o slujbă

sublimă, și anume aceea de a ne ocupa de fericirea și de inimile oamenilor. Noi trebuie să cercetăm aceste adânci secrete. Măinile noastre neiscusite, purtarea noastră deloc fină, judecata noastră greșită, nu vor cauza oare eșec în misiunea noastră? Cum poate să reușească ea? Și totuși ea va reuși, cu condiția ca Cristos să ni se fi arătat, ca ochii noștri să se fi deschis, inima noastră să fi fost luminată, iar voința noastră slabă și robită să fi fost predată lui Dumnezeu. Dacă *noi* am avut parte de iertarea de păcate și cunoaștem lucrul acesta, dacă *noi* am fost schimbați într-o creație nouă în Cristos Isus, atunci *noi*, și nu îngerii, suntem însărcinați să propovăduim oamenilor aceeași mântuire și să depunem mărturie despre toate aceste lucruri în care Isus, Mântuitorul nostru, „ni S-a arătat” nouă. Aleluia!